

Otto Rahn, czyli jak SS szukało Świętego Grała

27 lutego 2013

Otto Rahn pisał sporo o Świętym Graalu, który w jego opinii istniał naprawdę. Poszukiwania relikwii zawiodły go na południe Francji, gdzie uczestniczył w pracach wykopaliskowych na górze Montsegur – ostatnim bastionie katarów. Po tym, jak Rahn zginął w niejasnych okolicznościach, jego wiedzę starał się wykorzystać Heinrich Himmler. Wywołało to lawinę spekulacji, czy hitlerowcom rzeczywiście udało się znaleźć Grała...

W lutym 2007 r. Montserrat Rico Góngora wydał książkę „The Desecrated Abbey” („Zdesakralizowane opactwo”), w której twierdził, że Heinrich Himmler (1900-45) – współtwórca i szef SS i Gestapo, podczas wojny wybrał się na tajną misję do Hiszpanii, gdzie trwały poszukiwania Świętego Grała. Gongóra przeprowadził nawet rozmowę z Andreu Ripolem Noble’em – byłym mnichem, który znał niemiecki i służył jako przewodnik dla Himmlera i jego świty podczas wizyty w 1940 r. Ripol twierdził, że Niemcy przybyli w Pireneje zainspirowani operą „Parsifal”, która wspominała o ukrytej w górach tajemniczej relikwii.

Mało kto wiedział, że Himmler objeżdżał też tamtejsze zamki, w tym Quermanco. Z tej wizyty zachowała się nawet fotografia, na której stoi on na tle ruin budowli, trzymając w rękach książkę Otto Rahna (1904-1939) – oficera SS mieszkającego w Południowej Francji. Ten był zdania, że Grał to nie wymysł, ale realny przedmiot ukryty gdzieś w Pirenejach. To właśnie Rahn zainspirował Himmlera do rozpoczęcia jego poszukiwań.

Nigel Graddon – autor książki „Otto Rahn and the Quest for the Grail” („Otto Rahn i poszukiwania Grała”) opisuje tytułowego bohatera jako „akademika, historyka, pisarza, mediewistę,

filologa, poszukiwacza Grała, podróżnika, genealoga, dramaturga, filozofa, metafizyka i mistyka, który – mimo tego, co o nim wiadomo – nadal pozostaje postacią tajemniczą”.

Rahn należał do tej samej grupy, co Ernest Schäfer (1910-1992) – ambitny zoolog, który specjalizował się w ornitologii i myślistwie. Razem z Bruno Begerem wybrał się on w latach 1938-1939 na ekspedycję do Tybetu, której celem było dotarcie do Lhasy, co w tamtych czasach było niełatwym zadaniem. Snuto fantastyczne wnioski o tym, że ich dodatkowym zadaniem było nakłonienie Tybetu do wojny przeciwko Indiom, jednak według innych scenariuszy, główny cel stanowiło zbadanie tajemnic tamtejszych mistyków. W tym samym okresie Rahn starał się trafić na trop Grała. W tym celu związał się z grupą francuskich specjalistów od katarów – ruchu heretyckiego, który w XIII w. padł ofiarą kościelnej krucjaty.

Rahn urodził się w 1904 r. w Michelstadt niedaleko Frankfurtu. W świat niemieckich legend wprowadził go jego ojciec, Karl. Po uzyskaniu stopnia bakałarza w 1922 r. podjął on dodatkowe studia w Heidelbergu, Giessen i Freiburgu, po których wyjechał zagranicę. W 1931 r. na zaproszenie krewnych odwiedził Genewę, skąd skierował swe kroki do Francji, a następnie w Pireneje.

Tam studiował historię katarów, zaprzyjaźniając się z czołowym ekspertem od ich dziejów, Antoninem Gadalem. Ten, dorastając w sąsiedztwie historyka Adolphe’a Garrigou, zainteresował się tą kwestią uznając ruch katarski nie za herezję, ale unikalną wschodnią religię nauczającą miłości, szacunku, równości i wielu innych zasad, których rozgłosu Kościół Katolicki obawiał się tak bardzo, iż postanowił wytrzebić zwolenników konkurencyjnej religii z Europy.

Podsumowaniem zgromadzonej przez Rahna wiedzy była książka „Kreuzzug Genge den Gral” („Krucjata przeciw Grałowi”) z 1933 r., która przyniosła mu rozgłos w Niemczech. Autor twierdził, że Gral – całkowicie realny obiekt – był przechowywany i strzeżony w katarskiej twierdzy Montségur. (Było to echo

poglądów głoszonych we Francji m.in. przez Gadała.) Historia sprawiła, że dojście Hitlera do władzy i poszukiwania „aryjskiej tożsamości” uczyniły z Grała wartościowy mit.

Pojawiły się niekończące się spekulacje, czy Rahn przybył do Francji jako niemiecki emisariusz bądź szpieg, czy też może jego prace zostały wykorzystane przez nazistowską propagandę. Dowody sugerują, że bliższy prawdzie wydaje się drugi scenariusz, ponieważ wiadomo, że Rahn sam finansował swoje podróże i – borykając się z problemami finansowymi – musiał często pożyczać pieniądze.

Związek między Ranem a SS spopularyzował w książce „Emerald Cup – Ark of Gold. The Quest of SS Lt. Otto Rahn of the Third Reich” („Smaragdowy kielich – złota arka. Poszukiwania porucznika SS Otto Rahna z Trzeciej Rzeszy”, wyd. 1991) Howard Buechner. Książka koncentrowała się na sprawie skarbu Salomona i roli Rahna w jego poszukiwaniach. Według autora, miejscem spoczęcia cennych zabytków miał być nazistowski zamek Wewelsburg, choć równocześnie wyjaśniał on, że Gral mógł w 1944 r. znaleźć się w rękach Otto Skorzenego (1908-1975) i ukryty w nieznanym miejscu.

Poglądy Buechnera są dla niektórych niczym ewangelia, jednak był on bardzo kontrowersyjną postacią. W 1986 r. wydał „The Hour of the Avenger” („Godzina mściciela”), gdzie twierdził, że po wyzwoleniu Dachau, Amerykanie zabili kilkuset niemieckich jeńców. Buechner główną winą obarczał por. Jacka Bushyhead’a – Indianina, który naoglądawszy się okropieństw wojny, mścił się za zbrodnie dokonane przez Niemców na Żydach.

To poważne oskarżenie nie było wsparte żadnymi dowodami. Choć Armia USA rzeczywiście prowadziła śledztwo w sprawie złego traktowania niemieckich wartowników z Dachau, nie ma żadnych relacji o rozstrzelaniu esesmanów. W książce „The Day the Thunderbird Cried” („Dzień, gdy zapłakał Thunderbird”), David L. Israel pisał: „Niedokładność opisów Buechnera i wstrzymywanie się od podawania nazwisk w domniemanej sprawie

likwidacji oddziałów SS z Dachau została zaakceptowana przez organizacje rewizjonistyczne, jednak w raporcie Międzynarodowego Komitetu ds. Dachau można znaleźć informacje, że 160 niemieckich więźniów przeżyło wyzwolenie."

Biografia Rahna pióra Buechnera była również pełna fałszywych informacji i kłóciła się z jego życiorysem. Przykładowo, w marcu 1932 r. francuska gazeta „La Depeche” pisała o kontrowersjach wokół prac wykopaliskowych w Montségur wspominając nazwisko Rahna (choć z błędem). Podkreślano, iż kierował on przedsięwzięciem, co budziło sprzeciw wśród Francuzów, którzy nie darzyli Niemców zbyt wielką sympatią. W obronie Rahna list do prasy napisał Gadal, który twierdził, że nie miał on z tym nic wspólnego, po czym on sam (w podobnym piśmie) wyjaśnił, że jego pobyt we Francji jest zupełnie legalny i jest on tylko pisarzem zainteresowanym dziejami katarów.

Grupa prowadząca wykopaliska w Montségur nosiła nazwę „Polaires”. Nie poszukiwali oni śladów Grala, lecz „Wyroczeni”, która – jak wierzyli – pozwoliłaby im na komunikację z mitycznym królestwem Agharty położonym daleko w Himalajach, gdzie przebywać miał „Pan Świata” (mieli zatem ten sam cel, co Schäfer). Choć Rahn formalnie nie należał do grupy, znał większość jej członków. Do porzucenia studiów nad dziejami katarów i skupienia się na pracach archeologicznych przekonał go poeta Maurice Magre (1877-1941), który przedstawił go m.in. hr. Pujol-Murat, która finansowała prace. Choć Rahn był homoseksualistą, łączył go z nią silny platoniczny związek.

Wiele wiadomości o jego życiu prywatnym pochodzi od Paula Ladame’a – długoletniego przyjaciela Rahna, którego poznał jeszcze w Paryżu. Podczas igrzysk w 1936 r. Ladame przypadkowo spotkał go w mundurze SS. Jak wyjaśniał, zmusiło go do tego życie. W czasie pobytu we Francji Rahn bezskutecznie starał się zainteresować swoją książką francuskich wydawców. W tym okresie brakowało mu nawet na chleb. Pewnego dnia otrzymał jednak anonimowy telegram z ciekawą propozycją. Wkrótce

poproszono go o przyjazd do Berlina, gdzie jak się okazało, czekał na niego sam Himmler z propozycją „nie do odrzucenia”. Rahn miał wstąpić do SS i – jako archeolog i historyk – zostać ekspertem od poszukiwań Grała.

W 1937 r. ukazała się jego druga książka „Luzifers Hofgesind, eine Reise zu den guten Geistern Europas” („Dwór Lucyfera. Podróż do dobrych duchów Europy”), która była dziennikiem z podróży, gdzie zawarł on wzmianki o esesmańskiej wyprawie na Islandię (prawdopodobnie w poszukiwaniu mistycznej wyspy Thule). Niektórzy uważają, że Rahn napisał ją dla pieniędzy, zawierając w niej krytykę nazistowskiego ustroju (istnieją dowody na to, że ingerowała w nią cenzura, dodając ustępy zgodne z „linią partii”). O tym, co działo się potem funkcjonują różne pogłoski. Według jednej wersji, po ostrej rozmowie z Himmlerem, Rahna wysłano na służbę do obozu Dachau (założonego w 1933), po czym zezwolono na kontynuowanie pracy twórczej.

Jednak niedługo potem, w lutym 1939 r., wystąpił on z SS i zmarł miesiąc później w górach niedaleko Kufstein. Okoliczności jego zgonu są nieznane i wywołują wiele spekulacji. Mówi się o wypadku, morderstwie, choć najbardziej prawdopodobna pozostaje wersja o samobójczej śmierci Rahna, który nawet po śmierci pozostał tajemnicą. Francuski autor Christian Bernadac uważa, że w rzeczywistości jego odejście było częścią nazistowskiego spisku, a Rahn zmienił imię i zmarł dopiero w 1975 r., przechodząc w międzyczasie operację plastyczną.

Jako twórca spopularyzował on pogląd, że postaci opisane przez Wolframa von Eschenbacha (ok. 1170-1220) – średniowiecznego poetę i autora „Parzivala” (eposu z Gralem w tle) – nie były fikcyjne, lecz w rzeczywistości kryli się za nimi katarzy, a ich siedziba – twierdza Montségur – stanowiła „zamek Grała”.

Nicholas Goodrick-Clarke – historyk europejskiego okultyzmu, w książce „The Occult Roots of Nazism” („Okultystyczne korzenie

nazizmu") podkreśla, że Rahn, Himmler oraz Weisthor (1866-1946, nazywany przez niektórych „Rasputinem Himmlera”) ściśle ze sobą współpracowali. Autor pisze: „W 1935 r. Rahn pisywał do Weisthora o miejscach w Niemczech, gdzie poszukiwał Grała. Prosił go, aby szczegółów nie wyjawiać nikomu poza Himmlerem. [...] Wszyscy trzej wierzyli, że we współczesnych czasach nadal możliwe jest odnalezienie sekretnego klucza do pogańskiej kultury”.

W ogólnym rozrachunku uznaje go on za pisarza, którego wciągnięto w narodową obsesję. Choć poznał dzięki temu wpływowych ludzi, nagrodą dla Rahna była śmierć bez powodu. Możliwe jednak, że z sytuacji, w jakiej się znalazł jedynym możliwym wyjściem było samobójstwo. Tak jak katarzy wybierali śmierć zamiast odstępstwa od wiary, tak Rahn mógł zdecydować się zapłacić najwyższą cenę by uciec od udziału w utwierdzaniu hitlerowskich mitów.

Rahn nie żył, ale rodził się mit o jego postaci i poszukiwaniach Grała. Wiadomo, że Himmler przybył w Pireneje wierząc, że relikwia rzeczywiście tam jest. W 1943 r. niemieccy geolodzy, historycy i etnolodzy rozbili obóz na czubku Montségur, gdzie pozostali do 1944 r. Nie wiadomo czy coś znaleźli, ale poszukiwania, które prowadzili w wąwozie de la Frau budzą rozliczne kontrowersje.

Buechner i inni autorzy, w tym bracia Fiebag twierdzili, że ludzie skupieni wokół Himmlera uświadomili sobie w obliczu wojennych klęsk, że mają ostatnią szansę, aby wywieźć Grał z Montségur. Według nich tego zadania podjął się Otto Skorzeny. Jeśli podobna misja miała miejsce, rzeczywiście byłby on doskonałym kandydatem. W 1943 r. jego komandosi brali udział w akcji „Eiche”, której zadaniem było odbicie Mussoliniego z rąk włoskiego rządu antyfaszystowskiego. Wsławił się też wieloma innymi brawurowymi akcjami dywersyjnymi.

W swoich pamiętnikach Skorzeny nie wspominał jednak o żadnej wyprawie w Pireneje, ale mógł mieć ku temu powody. (Warto

wspomnieć, że nie był w dobrych stosunkach z Himmlerem, a ponadto Rahn był przyjacielem jego teściów.) W obliczu końca wojny mógł jednak poniechać wyprawy wiedząc, że Gral jest ukryty w bezpiecznym miejscu, gdzieś na obszarze Francji. Niestety, brak informacji mogących wesprzeć którykolwiek z tych scenariuszy.

16 marca 1944 r. mieszkańcy okolic Montségur uczcili 700. rocznicę masakry w ostatnim bastionie katarów, których spalono na rozkaz papieża. Świadkowie mówili, że tamtego dnia niemiecki Storch dał akrobatyczny pokaz zataczając na niebie symbol celtyckiego krzyża, po czym odleciał w kierunku Tuluzy. Sugerowano później, że pilotem mógł być Skorzeny, albo nawet Rahn. W rzeczywistości być może był to żołnierz, który zetknął się z jego pismami i sam postanowił oddać hołd katarom.

Autor: Philip Coppens

Źródło oryginalne: philipcoppens.com

Źródło polskie: [Infra](#)